

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně Olgy Stránské a soudců JUDr. Věry Šimůnkové a Mgr. Jitky Zavřelové, ve věci žalobce: **J. M. J.**, bytem ul. x, zastoupený společností Advokátní daňová kancelář Hajdučík, s.r.o., zastoupené Mgr. Jakubem Hajdučíkem, advokátem se sídlem Sluneční nám. 14, 158 00 Praha 5, proti žalovanému: **Odvolací finanční ředitelství**, se sídlem Masarykova 427/31, 602 00 Brno, o žalobě proti rozhodnutí Finančního ředitelství v Praze ze dne 3. 10. 2013, č. j. 24177/13/5000-14103-700519, o platebním výměru na penále,

t a k t o :

- I. **Rozhodnutí Finančního ředitelství v Praze ze dne 3. 10. 2013, č. j. 24177/13/5000-14103-700519, se zrušuje a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.**
- II. **Žalovaný je povinen zaplatit žalobci na nákladech řízení částku 15 342,-Kč do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.**

O d ů v o d n ě n í

Žalobce se podanou žalobou domáhal přezkoumání v záhlaví označeného rozhodnutí žalovaného, kterým byl změněn platební výměr na daňové penále za prodlení s placením daně z příjmů fyzických osob (dále jen „DPFO“) za zdaňovací období roku 2005 ze dne 28. 11. 2008, č. j. 92218/08/053912/1678, vydaný Finančním úřadem v Nymburku (dále jen

„správce daně“) tak, že původně předepsané penále ve výši 435.185,- Kč bylo změněno na částku 136.995,- Kč.

Žalobce navrhl zrušení napadeného rozhodnutí z následujících důvodů:

- 1) **Žalovaný změnil jiné rozhodnutí, než které uvedl, že změnit má.** Žalobce poukázal na rozpor v rozhodnutí žalovaného, jelikož ten ve výroku napadeného rozhodnutí uvedl, že změnil platební výměr správce daně ze dne 28. 11. 2008, nicméně v odůvodnění uvedl, že dospěl k závěru, že je třeba změnit rozhodnutí ze dne 15. 7. 2009 (které navíc bylo v minulosti soudem zrušeno).
- 2) **Žalovaný rozhodl o penále, jehož výše byla nesprávně určena.** Žalobce uvedl, že výrok žalovaného, kterým snižuje částku penále z částky 435.185,- Kč na částku 136.995,- Kč, je nezákonný, jelikož v mezidobí došlo k prominutí části z původně uložené částky 435.185,- Kč, konkrétně částky 29.780,- Kč, díky čemuž žalovaný nemohl v odvolacím řízení „disponovat“ částkou 435.185,- Kč, ale pouze částkou 405.405,- Kč. Žalovaný svým postupem podle názoru žalobce nepřímou zrušil rozhodnutí o prominutí části penále, takže již prominutá částka ve výši 29.780,- Kč je žalobci znovu předepsána k úhradě, jelikož je obsažena v nově vyměřené částce 136.995,- Kč.
- 3) **Žalovaný nemá kompetenci k částečnému prominutí příslušenství daně.** Žalobce uvedl, že v žádosti ze dne 20. 12. 2010 požádal o prominutí části penále z částky 49.632 Kč, a proto bylo výhradně v kompetenci správce daně o něm rozhodnout. Žalovaný však kompetenci neměl a nemá, a proto nemohl napadeným rozhodnutím odebrat žalobci již jednou prominutou částku penále, a proto je napadené rozhodnutí nezákonné.
- 4) **Žalobce požádal o prominutí penále vzniklé z rozdílu mezi prvním dodatečným přiznáním k dani z příjmů fyzických osob za zdaňovací období 2005, které podal 3. 7. 2007 a druhým dodatečným daňovým přiznáním k této dani za zdaňovací období 2005, které podal 17. 10. 2007.** Správce daně určil, že penále z rozdílu mezi prvním a druhým dodatečným přiznáním činí 49.632 Kč a prominul z něj částku 29.780 Kč, takže výsledné penále činilo 19.852 Kč.
- 5) **Žalovaný vadně posoudil okolnosti pro existenci penále.** Žalobce namítl, že druhým dodatečným daňovým přiznáním nenapravoval žádnou vadu řádného přiznání k dani z příjmů fyzických osob za zdaňovací období 2005, ale vady prvního dodatečného přiznání. Žalovaný tedy pochybil, pokud penále plynoucí z jeho druhého dodatečného daňového přiznání počítal od 30. 6. 2006 (tedy od data splatnosti daně na základě řádného daňového přiznání) a nikoliv od 31. 7. 2007 (od data splatnosti daně na základě dodatečného daňového přiznání ze dne 3. 7. 2007). Žalobce rovněž poukázal na rozhodnutí Finančního ředitelství v Praze ze dne 18. 9. 2008, č. j. 5515/08-1100-202289, které obsahuje argumentaci obdobnou žalobcově. Zároveň poukázal na částečnou nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí, jelikož neobsahuje odůvodnění, na základě čeho by měla být částka 637.312 Kč,- penalizována již od 30. 6. 2006.
- 6) **Žalovaný porušil povinnost seznámit žalobce s důkazy a jejich hodnocením před vydáním napadeného rozhodnutí.** Žalobce namítl, že žalovaný svým postupem porušil ustanovení § 115 odst. 2 zákona č. 280/2009 Sb., daňového řádu, ve znění pozdějších předpisů, jelikož neseznámil žalobce s důkazy ani s jejich hodnocením.

Žalovaný se ve svém vyjádření k žalobě s názorem žalobce neztotožnil a navrhl zamítnutí žaloby. K jednotlivým žalobním bodům pak uvedl následující:

- 1) Žalovaný konstatoval, že výrok napadeného rozhodnutí je formulován zcela jednoznačně a uznal, že formulace v odůvodnění je chybná, jelikož rozhodnutí ze dne 15. 7. 2009 nebylo možné měnit, jelikož bylo soudem zrušeno. Výše uvedená chyba však podle jeho názoru nemá vliv na zákonnost rozhodnutí, jelikož z kontextu je zcela zjevné, že měněn byl platební výměr ze dne 28. 11. 2008, jak je uvedeno ve výroku rozhodnutí.
- 2) Žalovaný uvedl, že předmětem napadeného rozhodnutí bylo přezkoumání rozhodnutí správce daně ze dne 28. 11. 2008 a odmítl tvrzení žalobce, že by pozdější rozhodnutí správce daně, kterým žalobci prominul část penále ve výši 29.780,- Kč, bylo napadeným rozhodnutím nepřímo zrušeno. Žalobce uvedl, že obě pravomocná rozhodnutí stojí „vedle sebe“, obě jsou platná a účinná a správce daně je obě promítl do příslušné daňové evidence.
- 3) K námitce ohledně stanovení počátečního dne prodlení s úhradou daně z částky 637.312,- Kč odkázal žalovaný na str. 6 napadeného rozhodnutí, kde je uvedeno, na základě čeho byla částka 637.312,- Kč penalizována již ode dne 30. 6. 2006 – a sice na základě toho, že datum splatnosti uvedené v dodatečném platebním výměru ze dne 3. 3. 2008 bylo pouze náhradním datem splatnosti a zdůraznil, že tato část penále se netýkala pozdějšího uvedení změny ve způsobu uplatňování výdajů žalobce, ale šlo o zákonnou povinnost upravit základ daně o hodnotu pohledávek evidovaných 31. 12. 2005 při změně uplatňování výdajů v roce 2006.
- 4) Žalovaný uvedl, že neměl povinnost postupovat podle ustanovení § 115 odst. 2 daňového řádu, jelikož ve věci po zrušujícím rozsudku Městského soudu v Praze žádné nové dokazování neprobíhalo a bylo rozhodnuto na základě týchž základních podkladů, jako při předchozím rozhodnutí žalovaného.

U jednání soudu zástupce žalobce trval na zrušení rozhodnutí žalovaného pro nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí spočívající především v tom, že žalovaný neodůvodnil důvod vzniku penále. Z napadeného rozhodnutí je možné zjistit, že žalovaný se neřídil právním názorem Městského soudu v Praze sp. zn. 9 Ca 282/2009 ani názorem NSS ve věci sp. zn. 5 Afs 1/2009. Zdůraznil, že žalobce nenapravoval vadu daňového přiznání, ale ve druhém dodatečném přiznání k dani napravoval vadu z prvního dodatečného přiznání, a proto je třeba stanovit jiné datum vzniku penále.

Žalovaný se na předvolání k soudu nedostavil, soud proto jednal v jeho nepřítomnosti.

Ze správního spisu soud zjistil následující skutečnosti:

Dne 28. 6. 2006 podal žalobce řádné přiznání k DPFO za zdaňovací období roku 2005, ve kterém uplatňoval k dosaženým zdanitelným příjmům z podnikání paušální výdaje podle ustanovení § 7 odst. 9 zákona č. 586/1992 Sb., o daních z příjmů, ve znění účinném v rozhodné době (dále jen „ZDP“). Část daňové povinnosti z tohoto daňového přiznání ve výši 6.877.247,- Kč byla uhrazena opožděně, až 3. 7. 2006.

Dne 3. 7. 2007 podal žalobce dodatečné daňové přiznání k DPFO za zdaňovací období roku 2005, a to v důsledku přechodu na odlišný způsob uplatňování výdajů – z uplatňování paušálních výdajů přešel na uplatňování prokazatelných výdajů, čímž mu vznikla povinnost upravit základ daně podle ustanovení § 23 odst. 8 písm. b) bod 3. ZDP. Dne 3. 7. 2007 podal dodatečné daňové přiznání za zdaňovací období 2005, ve kterém dodatečně upravil dílčí základ daně z příjmů podle § 7 ZDP a dodatečně zvýšil základ daně o 4 222 922,- Kč a uvedl rozdíl oproti poslední známé daňové povinnosti za uvedené zdaňovací období ve výši 1 351 360,- Kč, který uhradil 2. 7. 2007. Jako den zjištění důvodu pro podání dodatečného

daňového přiznání uvedl daňový subjekt 13. 6. 2007, tedy den, kdy se rozhodl změnit způsob uplatnění výdajů. V důsledku pochybností o správnosti dodatečného daňového přiznání provedl správce daně vytýkácí řízení, jehož výsledkem bylo vydání dodatečného platebního výměru ze dne 3. 3. 2008, který původně přiznanou daň zvýšil o částku 637.312,- Kč. Proti tomuto dodatečnému platebnímu výměru (který však není předmětem tohoto řízení) se žalobce neúspěšně bránil jak ve správním řízení, tak ve správním soudnictví (rozhodnutí NSS sp. zn. 8 Afs 77/2012).

Dne 28. 11. 2008 vydal správce daně platební výměr na daňové penále za prodlení s placením daně z příjmů fyzických osob (dále jen „DPFO“) za zdaňovací období od 1. 1. 2005 do 31. 12. 2005, č. j. 92218/08/053912/1678, kterým uložil žalobci penále v celkové výši 435.185,- Kč. Proti tomuto rozhodnutí podal žalobce odvolání, které Finanční ředitelství v Praze rozhodnutím ze dne 15. 7. 2009, č. j. 1977/09-1100-204297 zamítlo. Proti tomuto rozhodnutí podal žalobce žalobu, které Městský soud v Praze vyhověl a rozhodnutí Finančního ředitelství v Praze zrušil rozsudkem ze dne 28. 11. 2012, sp. zn. 9 Ca 282/2009. Ve svém rozhodnutí vyšel Městský soud v Praze z právního názoru NSS vyjádřeného v rozhodnutí sp. zn. 5 Afs 1/2009 a uvedl, že *„Úvaha správce daně a žalovaného o tom, že pro účely penalizace ve smyslu § 63 daňového řádu, ve znění účinném do účinnosti zákona č. 230/2006 Sb. a podle článku VI. bod 3. přechodných ustanovení citovaného zákona, je zachováno původní datum splatnosti daně § 40 daňového řádu, tj. v případě žalobce 30. 6. 2006, je nesprávná, neboť vznikla-li žalobci dodatečně v důsledku zákonem presumovaných skutečností povinnost dodatečně zpětně upravit základ daně, nelze považovat původně stanovenou daňovou povinnost za nesprávně nižší a při výpočtu penále vycházet již od data splatnosti daňové povinnosti za rok 2005 (viz. rozsudek NSS ve věci sp. zn. 5Afs 1/2009). Ve shodě se závěry NSS citovanými v tomto rozsudku soud poukazuje na to, že žalobce byl povinen podat dodatečné daňové přiznání v souladu s § 41 odst. 1 daňového řádu, avšak tímto podáním nenapravoval nesprávně stanovenou daňovou povinnost a proto nelze dopady ust. § 46 odst. 7 do ust. § 63 daňového řádu bez dalšího aplikovat, neboť ani žalobce ani správce daně nezjistili, že by daňová povinnost byla v roce 2005 nesprávně nižší, žalobce nebyl v prodlení s úhradou původní daňové povinnosti. Den splatnosti, od kterého lze určit dobu prodlení a počítat penále, nemohl nastat dříve, než nastaly právní skutečnosti, které takový den určují, tj. v dané věci okamžik změny uplatnění výdajů. Ten nastane vždy nejpozději v poslední den lhůty pro podání daňového přiznání, neboť teprve v něm je povinen poplatník uvést způsob uplatnění výdajů.“*

V mezidobí správce daně žalobci penále částečně prominul, a to rozhodnutím ze dne 19. 1. 2011, č. j. 1746/11/053912203825. Uvedeným rozhodnutím byla žalobci prominuta částka 29.780,- Kč.

Jelikož v době mezi rozhodnutím Finančního ředitelství v Praze a zrušujícím rozsudkem Městského soudu v Praze došlo zákonem č. 456/2011 Sb., o Finanční správě České republiky, ve znění pozdějších předpisů, ke změně organizační struktury správních orgánů pro výkon správy daní, pokračoval v řízení místo zrušeného Finančního ředitelství v Praze, žalovaný.

Dne 3. 10. 2013 vydal žalovaný napadené rozhodnutí, kterým změnil platební výměr správce daně ze dne 28. 11. 2008 tak, že původně uloženou částku penále 435.185,- Kč snížil na částku 136.995,- Kč. V odůvodnění svého rozhodnutí uvedl, že *„dospěl k právnímu názoru, že rozhodnutí ze dne 15. 7. 2009, č. j. 1977/09-1100-204297 změní“*. Dále uvedl, že na základě právního názoru Městského soudu v Praze již nepředepisuje žalobci penále z daně přiznané v dodatečném daňovém přiznání ze dne 3. 7. 2007. Uvedl, že daňový subjekt

nenapravoval nesprávně stanovenou daňovou povinnost a proto nelze dopady ustanovení § 46 odst. 7 do ustanovení § 63 ZDSP bez dalšího aplikovat, neboť ani daňový subjekt ani správce daně nezjistili, že by daňová povinnost byla za zdaňovací období 2005 nesprávně nižší. Daňový subjekt tudíž nebyl v prodlení s úhradou původní daňové povinnosti. V části napadeného rozhodnutí týkající se penále za pozdní úhradu části daně vyměřené dodatečným platebním výměrem ze dne 3. 3. 2008 (části daně ve výši 637.312,- Kč) ponechal platební výměr beze změny s tím, že jako počátek prodlení zůstal den 30. 6. 2006, což žalovaný odůvodnil tím, že „povinnost stanovená dodatečným platebním výměrem byla sice splatná až dne 7. 4. 2008, toto datum však bylo pouze náhradním datem splatnosti podle ustanovení § 63 zákona č. 337/1992 Sb., o správě daní a poplatků, ve znění účinném do účinnosti zákona č. 230/2006 Sb. a podle čl. VI přechodných ustanovení zákona č. 230/2006 Sb. (dále jen „ZSDP“) a pro účely vyměření penále je zachováno původní datum splatnosti, tedy 30. 6. 2006“.

Krajský soud v Praze přezkoumal napadené rozhodnutí v rozsahu uplatněných žalobních bodů, jimiž je vázán (§ 75 odst. 2 věta první zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů [s. ř. s.]). Vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s. ř. s.) a dospěl přitom k závěru, že žaloba je důvodná. Jednotlivé žalobní námitky posoudil takto:

- 1) Žalobce namítal, že žalovaný změnil jiné rozhodnutí, než které uvedl, že změnit má. Tuto námitku neposoudil soud jako důvodnou. Soud souhlasí se žalobcem v tom, že rozhodnutí žalovaného obsahuje chybu, když v odůvodnění uvádí, že žalovaný „*dospěl k právnímu názoru, že rozhodnutí ze dne 15. 7. 2009, č. j. 1977/09-1100-204297 změnit*“, zatímco ve výroku je uvedeno, že je měněn platební výměr správce daně ze dne 28. 11. 2008. Nicméně z napadeného rozhodnutí jako celku je naprosto zřejmé, že žalovaný skutečně měnil (a měl v úmyslu měnit) platební výměr správce daně ze dne 28. 11. 2008 – ostatně měnit rozhodnutí ze dne 15. 7. 2009 by nebylo ani možné, jelikož toto rozhodnutí bylo Městským soudem v Praze zrušeno. Soud je toho názoru, že žalovaný se v tomto ohledu dopustil zjevné písařské chyby, která však nemá žádný vliv na zákonnost rozhodnutí.
- 2) Žalobce dále namítal, že žalovaný ve výroku snižuje částku penále z částky 435.185,- Kč na částku 136.995,- Kč a nezohledňuje rozhodnutí správce daně ze dne 19. 1. 2011, jímž mu byla prominuta část penále ve výši 29.780,- Kč. Ani tato námitka není důvodná. Platební výměr správce daně ze dne 28. 11. 2008 stanovil penále částkou 435.185,- Kč. Pokud žalovaný rozhodl tak, že rozhodnutí správce daně změnil co do výše částky, nemohl formulovat výrok svého rozhodnutí jinak, než že původní částku (435.185,- Kč) nahradil částkou novou (136.995,- Kč). K tomu soud dodává, že souhlasí se žalovaným, že napadené rozhodnutí i rozhodnutí správce daně o prominutí části penále stojí „vedle sebe“ a napadeným rozhodnutím nebylo rozhodnutí správce daně o prominutí penále nikterak dotčeno.
- 3) Žalobce rovněž namítl, že žalovaný pochybil, pokud část penále, plynoucí z jeho druhého dodatečného daňového přiznání počítal od 30. 6. 2006 (tedy od data splatnosti daně na základě řádného daňového přiznání) a nikoliv od 31. 7. 2007 (od data splatnosti daně na základě dodatečného daňového přiznání ze dne 3. 7. 2007). Tato námitka je důvodná. Soud konstatuje, že částka 637.312,- Kč představující rozdíl mezi částkou předepsanou dodatečným platebním výměrem ze dne 3. 3. 2008 a částkou, kterou žalobce uhradil poté, co podal dne 3. 7. 2007 dodatečné daňové přiznání, se obsahově týká téže problematiky, jako dodatečné daňové přiznání ze dne 3. 7. 2007 samotné, tedy úpravy základu daně

spočívající v uvedení pohledávek a závazků podle ustanovení § 23 odst. 8 písm. b) bod 3. ZDP. Jediný rozdíl mezi dodatečným daňovým přiznáním ze dne 3. 7. 2007 a jeho následnými opravami (které vyústily v navýšení daně o částku 637.312,- Kč), je v jejich pozdějším uvedení v dalších dodatečných daňových přiznáních a v datu uhrazení příslušných částek. Na penále určené částkou 637. 312,- Kč (resp. jak je v napadeném rozhodnutí uvedeno částkou 4.028,- Kč a 633.284,- Kč) se tak plně vztahují výše uvedené právní závěry Městského soudu v Praze, které byly důvodem zrušení rozhodnutí Finančního ředitelství v Praze. Žalovaný tak pochybil, pokud jako počáteční datum, od kterého počítal prodlení žalobce, určil datum 30. 6. 2006 (odvozené od lhůty pro podání řádného daňového přiznání za rok 2005) a nikoliv datum odvozené od skutečnosti, která založila povinnost žalobce podat dodatečné daňové přiznání podle ustanovení § 41 odst. 1 ZSDP, podle kterého zjistí-li daňový subjekt, že jeho daňová povinnost má být vyšší nebo daňová ztráta nižší než jeho poslední známá daňová povinnost, je povinen předložit do konce měsíce následujícího po tomto zjištění dodatečné přiznání nebo hlášení. V dodatečném daňovém přiznání nebo hlášení uvede daňový subjekt i den zjištění důvodů pro jeho podání. V této lhůtě je dodatečná daň též splatná. Soud tak uzavírá, že žalovaný se v této otázce neřídil závazným právním názorem vysloveným Městským soudem v Praze a zopakoval tak pochybení, kterého se dopustilo již Finanční ředitelství v Praze v rozhodnutí, které soud zrušil. Jeho rozhodnutí je tak v této části nezákonné.

- 4) Konečně žalobce argumentoval, že byla porušena jeho procesní práva, jelikož žalovaný nepostupoval podle ustanovení § 115 odst. 2 daňového řádu. Tato námitka není důvodná. Podle ustanovení § 115 odst. 2 daňového řádu provádí-li odvolací orgán v rámci odvolacího řízení dokazování, seznámí před vydáním rozhodnutí o odvolání odvolatele se zjištěnými skutečnostmi a důkazy, které je prokazují, a umožní mu, aby se k nim ve stanovené lhůtě vyjádřil, popřípadě navrhl provedení dalších důkazních prostředků. Obdobně postupuje odvolací orgán i v případě, kdy dospěje k odlišnému právnímu názoru, než správce daně prvního stupně, a tato změna by ovlivnila rozhodnutí v neprospěch odvolatele. Daňový řád tedy váže požadavek seznámení žalobce se zjištěnými skutečnostmi a důkazy (a jejich hodnocením) na dvě možné situace. První z nich je situace, kdy odvolací orgán provádí v odvolacím řízení dokazování. Tato situace však v projednávané věci nenastala, jelikož žalovaný v tomto odvolacím řízení následujícím po zrušujícím rozsudku Městského soudu v Praze žádné důkazy neprováděl. Druhým případem, kdy je nutné postupovat podle ustanovení § 115 odst. 2 daňového řádu, je situace, kdy odvolací orgán dospěje k závěru, který je pro žalobce nepříznivější než rozhodnutí správce daně. Ani tato situace v projednávané věci nenastala, jelikož žalovaný napadeným rozhodnutím snížil částku penále uloženou žalobci správcem daně. Soud tak uzavírá, že v projednávané věci nebyly splněny podmínky pro postup podle ustanovení § 115 odst. 2 daňového řádu a žalobce tak nebyl žalovaným na svých procesních právech nikterak zkrácen.

Vzhledem k tomu, že napadené rozhodnutí v soudním přezkumu neobstálo, postupoval soud podle ustanovení § 78 odst. 1 a § 78 odst. 4 s. ř. s. a napadené rozhodnutí zrušil a vrátil věc žalovanému k dalšímu řízení. V něm bude na žalovaném, aby v souladu s ustanovením § 78 odst. 5 s. ř. s. respektoval právní názor soudu, který byl v tomto rozsudku vysloven.

O náhradě nákladů řízení rozhodl soud v souladu s ustanovením § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalovaný nemá právo na náhradu nákladů řízení, neboť ve věci neměl úspěch. Žalobci, který byl ve věci úspěšný, přiznal soud náhradu nákladů řízení v celkové částce 15 342,- Kč. Tuto

částku tvoří tři úkony právní služby po 3.100 Kč [převzetí a příprava zastoupení, sepsání žaloby a účast u jednání – § 7 bod 5, § 9 odst. 4 písm. d) a § 11 odst. 1 písm. a), d) a g) vyhlášky č. 177/1996 Sb., ve znění pozdějších předpisů], dále tři paušální částky jako náhrada hotových výdajů po 300 Kč podle § 13 odst. 3 téže vyhlášky, to vše zvýšeno o DPH 21% a zaplacený soudní poplatek ve výši 3.000,- Kč, tedy celkem 15 342 Kč.

Poučení: Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 15. září 2015

Olga Š t r á n s k á, v. r.
předsedkyně senátu

Za správnost:
Božena Kouřimová